

Υπόθεση C-753/22

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής απόφασεως κατά το άρθρο 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

12 Δεκεμβρίου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία)

Ημερομηνία της απόφασης του αιτούντος δικαστηρίου:

7 Σεπτεμβρίου 2022

Προσφεύγουσα και αναιρεσείουσα:

QY

Καθής και αναιρεσίβλητη:

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Δεσμευτικός χαρακτήρας της χορήγησης του καθεστώτος του πρόσφυγα από κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης έναντι άλλου κράτους μέλους

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής απόφασεως

Ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, άρθρο 267 ΣΛΕΕ, ιδίως:

Οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60) (στο εξής: οδηγία 2013/32)

Οδηγία 22011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται

επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9) (στο εξής: οδηγία 2011/95)

Κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31, και διορθωτικό ΕΕ 2017, L 49, σ. 50) (κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ) (στο εξής: κανονισμός 604/2013)

Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2012, C 326, σ. 391) (στο εξής: Χάρτης)

Προδικαστικό ερώτημα

Σε περίπτωση κατά την οποία κράτος μέλος δεν μπορεί να ασκήσει την εξουσία που του παρέχει το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας 2013/32 να απορρίψει αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη λόγω της χορήγησης του καθεστώτος του πρόσφυγα σε άλλο κράτος μέλος, επειδή οι συνθήκες διαβίωσης στο εν λόγω κράτος μέλος θα εξέθεταν τον αιτούντα σε σοβαρό κίνδυνο απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη, έχουν το άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 604/2013, το άρθρο 4, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, και το άρθρο 13 της οδηγίας 2011/95, καθώς και το άρθρο 10, παράγραφοι 2 και 3, και το άρθρο 33, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας 2013/32, την έννοια ότι το γεγονός ότι έχει ήδη χορηγηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα εμποδίζει το κράτος μέλος να εξετάσει κατ' ελεύθερη κρίση την υποβληθείσα στο κράτος αυτό αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας και το υποχρεώνει να χορηγήσει στον αιτούντα το καθεστώς του πρόσφυγα χωρίς να εξετάσει τις ουσιαστικές προϋποθέσεις της προστασίας αυτής;

Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Οδηγία 2013/32, ιδίως άρθρο 10, παράγραφοι 2 και 3, άρθρο 33, παράγραφος 1, καθώς και άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α΄

Οδηγία 2011/95, ιδίως άρθρο 4, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, και άρθρο 13

Κανονισμός 604/2013, ιδίως άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος

Άρθρο 4 του Χάρτη

Σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου

Asylgesetz (νόμος περί ασύλου, στο εξής: AsylG)

Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz) (νόμος περί διαμονής, απασχόλησης και ένταξης των αλλοδαπών στην ομοσπονδιακή επικράτεια, στο εξής: AufenthG)

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της πορείας της διαδικασίας

- 1 Η προσφεύγουσα, στην οποία έχει χορηγηθεί καθεστώς επικουρικής προστασίας από τη Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (ομοσπονδιακή υπηρεσία μετανάστευσης και προσφύγων, Γερμανία, στο εξής: Bundesamt), ζητεί να της χορηγηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα.
- 2 Στην προσφεύγουσα, η οποία είναι υπήκοος Συρίας, γεννηθείσα το 1999, χορηγήθηκε, στην Ελλάδα, το καθεστώς του πρόσφυγα το 2018. Δεν μπορεί να επιστρέψει στην Ελλάδα επειδή, όπως κρίθηκε με τελεσίδικη απόφαση ενός Verwaltungsgericht (διοικητικού πρωτοδικείου, Γερμανία), θα αντιμετώπιζε εκεί σοβαρό κίνδυνο απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη.
- 3 Με απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2019, η Bundesamt της χορήγησε καθεστώς επικουρικής προστασίας και απέρριψε την αίτησή της για χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα.
- 4 Η ασκηθείσα κατά της ανωτέρω απόφασης προσφυγή απορρίφθηκε από το Verwaltungsgericht (διοικητικό πρωτοδικείο), με το σκεπτικό ότι δεν αρκεί για τη θεμελίωση της προβαλλόμενης αξίωσης το γεγονός και μόνον ότι στην Ελλάδα έχει χορηγηθεί στην προσφεύγουσα το καθεστώς του πρόσφυγα. Επί της ουσίας, το αίτημα της προσφεύγουσας είναι αβάσιμο, διότι δεν απειλείται με δίωξη στη Συρία.
- 5 Προς στήριξη της αναίρεσης την οποία άσκησε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατά κύριο λόγο, ότι η καθής δεσμεύεται από την ήδη πραγματοποιηθείσα χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα.

Σκεπτικό της απόφασεως περί παραπομπής

- 6 Για την ευδοκίμηση της υπό κρίση αιτήσεως αναίρεσεως είναι απαραίτητο να εκδοθεί απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Δικαστήριο) σχετικά με την ερμηνεία των Συνθηκών.
- 7 Η νομική εκτίμηση της προσβαλλομένης απόφασης της Bundesamt, με βάση το γερμανικό δίκαιο, βασίζεται στον AsylG και στον AufenthG.

- 8 Βάσει του εθνικού δικαίου, η προσφεύγουσα δεν έχει δικαίωμα, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 4, πρώτη ημιπερίοδος, σε συνδυασμό με την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου του AsylG, να της χορηγηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα. Ωστόσο, το αιτούν δικαστήριο δεν μπορεί να κρίνει, χωρίς προδικαστική απόφαση του Δικαστηρίου, κατά πόσον η ανωτέρω ερμηνεία της προμνησθείσας εθνικής νομοθεσίας συνάδει με τις μνημονευόμενες στο προδικαστικό ερώτημα διατάξεις του δικαίου της Ένωσης.
- 9 Συνεπώς, το προπαρατεθέν προδικαστικό ερώτημα χρήζει αποσαφήνισης από το Δικαστήριο, επειδή δεν έχει αποσαφηνισθεί στη μέχρι τούδε νομολογία του ούτε η απάντησή του είναι προφανής.
- 10 Η προσφεύγουσα δεν έχει δικαίωμα, βάσει του εθνικού δικαίου, να της χορηγηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα. Λαμβανομένης υπόψη της ατομικής κατάστασης της προσφεύγουσας, τέτοιο δικαίωμα δεν απορρέει από το άρθρο 3, παράγραφος 4, πρώτη ημιπερίοδος, σε συνδυασμό με την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου του AsylG. Στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση του Verwaltungsgericht (διοικητικού πρωτοδικείου) κρίθηκε, ορθώς, ότι η προσφεύγουσα εγκατέλειψε τη χώρα της χωρίς να υφίσταται δίωξη. Με βάση τις κρατούσες πραγματικές συνθήκες στη Συρία, εκτιμάται ότι η προσφεύγουσα, σε περίπτωση –υποθετικής– επιστροφής της, δεν πρόκειται να κινδυνεύσει από δίωξη που να δικαιολογεί τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα.
- 11 Ούτε δύναται η προσφεύγουσα, βάσει του εθνικού δικαίου, να ασκήσει το προβαλλόμενο δικαίωμα απλώς και μόνο λόγω της χορήγησης του καθεστώτος του πρόσφυγα στην Ελλάδα. Βάσει του άρθρου 60, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του AufenthaltG, η χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα από ορισμένο κράτος στην αλλοδαπή εμποδίζει και τη Γερμανία να προβεί σε απέλαση στο εν λόγω κράτος. Τούτο δεν συνεπάγεται, ωστόσο, δικαίωμα νέας χορήγησης του καθεστώτος του πρόσφυγα. Ούτε από το άρθρο 3, παράγραφος 3, του AsylG απορρέει ευρύτερη δέσμευση της Bundesamt, δεδομένου ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της διάταξης αυτής και δεν είναι δυνατή η κατ' αναλογίαν εφαρμογή της.
- 12 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει να αποσαφηνισθεί αν, υπό περιστάσεις όπως της υπό κρίση υπόθεσης, οι μνημονευόμενες στο προδικαστικό ερώτημα διατάξεις του δικαίου της Ένωσης αντιτίθενται στην κατ' ελεύθερη κρίση εξέταση της αίτησης παροχής διεθνούς προστασίας την οποία υπέβαλε η προσφεύγουσα. Κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, τέτοιος δεσμευτικός χαρακτήρας της χορήγησης του καθεστώτος του πρόσφυγα από κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης έναντι άλλου κράτους μέλους δεν μπορεί να στηριχθεί στο πρωτογενές δίκαιο της Ένωσης. Αντιθέτως, το κατά πόσον ο εν λόγω δεσμευτικός χαρακτήρας μπορεί να προκύπτει από το παράγωγο δίκαιο της Ένωσης χρήζει αποσαφήνισης από το Δικαστήριο.

Δεσμευτικός χαρακτήρας βάσει του πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης

- 13 Κατά το άρθρο 78, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, ΣΛΕΕ, η Ένωση αναπτύσσει κοινή πολιτική στους τομείς του ασύλου, της επικουρικής προστασίας και της προσωρινής προστασίας. Για τους σκοπούς αυτούς, το άρθρο 78, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ προβλέπει ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο θεσπίζουν μέτρα για ένα κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου (στο εξής: ΚΕΣΑ). Το σύστημα αυτό περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, ενιαίο καθεστώς ασύλου υπέρ των υπηκόων τρίτων χωρών, το οποίο ισχύει σε όλη την Ένωση, καθώς και ενιαίο καθεστώς επικουρικής προστασίας για τους υπηκόους τρίτων χωρών που χρήζουν διεθνούς προστασίας, χωρίς να τους χορηγείται ευρωπαϊκό άσυλο (άρθρο 78, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', ΣΛΕΕ). Ούτε από τις διατάξεις αυτές ούτε από άλλες διατάξεις των άρθρων 77 επ. ΣΛΕΕ συνάγεται ότι η χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα από ένα κράτος μέλος αποκλείει την κατ' ελεύθερη κρίση εξέταση των αιτήσεων παροχής διεθνούς προστασίας οι οποίες υποβάλλονται σε άλλο κράτος μέλος. Αντιθέτως, δεν υφίσταται, μέχρι σήμερα, αμοιβαία αναγνώριση των αποφάσεων χορήγησης ασύλου. Με την άποψη συντάσσεται και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.
- 14 Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει συναγάγει, αφενός, από τα άρθρα 2 και 3 ΣΕΕ και, αφετέρου, από το άρθρο 67 και το άρθρο 82, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, την «αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών». Η εν λόγω αρχή επιβάλλει σε καθένα από τα κράτη μέλη, όσον αφορά τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, να δέχονται, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι όλα τα λοιπά κράτη μέλη τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και, ιδίως, ότι σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το δίκαιο αυτό [αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-18/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψεις 83 επ., και της 22ας Φεβρουαρίου 2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Οικογενειακή ενότητα – Ήδη χορηγηθείσα προστασία), C-483/20, EU:C:2022:103, σκέψη 28].
- 15 Ωστόσο, τούτο δεν συνεπάγεται τον δεσμευτικό χαρακτήρα της χορήγησης του καθεστώτος του πρόσφυγα από άλλο κράτος μέλος. Το γεγονός ακριβώς ότι η Ένωση δεν έχει ακόμα δημιουργήσει ενιαίο καθεστώς προστασίας, κατά την έννοια του άρθρου 78, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', της ΣΛΕΕ, αποτελεί εμπόδιο για την επέλευση τέτοιας εκτεταμένης έννομης συνέπειας. Ως εκ τούτου, η επί της ουσίας εξέταση των προϋποθέσεων των αιτήσεων παροχής διεθνούς προστασίας παραμένει αρμοδιότητα του κράτους μέλος στο οποίο υποβάλλεται η εκάστοτε αίτηση.

Δεσμευτικός χαρακτήρας βάσει του παραγώγου δικαίου της Ένωσης

- 16 Ούτε στο παράγωγο δίκαιο της Ένωσης υφίστανται διαδικαστικοί ή ουσιαστικοί κανόνες του δικαίου προσφύγων οι οποίοι να επιτάσσουν ρητά ότι η χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα από κράτος μέλος έχει δεσμευτικό χαρακτήρα για τις διαδικασίες ασύλου των άλλων κρατών μελών.

- 17 Το Δικαστήριο δεν έχει μέχρι τούδε αποφανθεί επί του ζητήματος κατά πόσον συνάγεται δεσμευτικός χαρακτήρας των αποφάσεων των κρατών μελών περί αναγνώρισης στο πλαίσιο των διαδικασιών ασύλου από τη γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης κατά την οποία η αίτηση ασύλου ενός αιτούντος εξετάζεται επί της ουσίας από ένα και μόνον κράτος μέλος, το οποίο ορίζεται ως υπεύθυνο σύμφωνα με τα κριτήρια του κεφαλαίου III του κανονισμού 604/2013. Η αρχή αυτή διατυπώνεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 604/2013.
- 18 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η εν λόγω αρχή αποτελεί βασική αρχή του κανονισμού Δουβλίνο III, ο οποίος αποτελεί τη γενική νομική βάση του ΚΕΣΑ (απόφαση της 2ας Απριλίου 2019, Η. και R., C-582/17 και C-583/17, EU:C:2019:280, σκέψη 78). Ως εκ τούτου, θα μπορούσε να έχει εφαρμογή και σε περιπτώσεις οι οποίες - όπως η περίπτωση της προσφεύγουσας - δεν κρίνονται με βάση τον κανονισμό 604/2013. Κατά συνέπεια, η εξέταση επί της ουσίας σε ένα και μόνον κράτος μέλος θα μπορούσε, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα της εξέτασης, να έχει εφαρμογή σε όλα τα άλλα κράτη μέλη.
- 19 Ούτε το γράμμα του άρθρου 4, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, και του άρθρου 13 της οδηγίας 2011/95 αντιτίθεται σε ερμηνεία κατά την οποία η αναγνώριση σε όλα τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορεί να εξαρτάται αποκλειστικά και μόνον από την χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα από ένα κράτος μέλος.
- 20 Επιπλέον, χρήζουν συνεκτίμησης οι διατάξεις της οδηγίας 2013/32, ιδίως η δεύτερη περίοδος της αιτιολογικής σκέψης 43, το άρθρο 10, παράγραφοι 2 και 3, καθώς και το άρθρο 33, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, στοιχείο α'.
- 21 Η δυνατότητα, την οποία παρέχει στα κράτη μέλη το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32, να μην εκδίδουν απόφαση επί της ουσίας στην περίπτωση που άλλο κράτος μέλος έχει χορηγήσει διεθνή προστασία -η οποία προβλέπεται, όσον αφορά την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στο άρθρο 29, παράγραφος 1, σημείο 2, του AsylG- θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι αποτελεί έκφραση της αρχής της μίας και μόνον εξέτασης επί της ουσίας της κάθε αίτησης ασύλου σε ένα και μόνον κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 22 Ωστόσο, σε περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, δεν μπορεί να γίνει χρήση της ευχέρειας που προβλέπεται στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32, διότι διαφορετικά θα υπήρχε κίνδυνος παράβασης του άρθρου 4 του Χάρτη, τίθεται το ζήτημα αν απόφαση περί αναγνώρισης εκδοθείσα από κράτος μέλος μπορεί να έχει δεσμευτικό χαρακτήρα για όλα τα κράτη μέλη, καθώς και ποιες έννομες συνέπειες μπορούν να επέλθουν.
- 23 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ως πειστική την άποψη του γενικού εισαγγελέα P. Pikamäe [προτάσεις του γενικού εισαγγελέα P. Pikamäe στην υπόθεση Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Οικογενειακή ενότητα - Ήδη χορηγηθείσα προστασία), C-483/20, EU:C:2021:780, σημείο 64],

επί της οποίας δεν έχει ακόμα εκφέρει κρίση το Δικαστήριο. Κατά την άποψη αυτή, το κράτος μέλος οφείλει να αντιμετωπίσει και να μεταχειριστεί τον οικείο υπήκοο τρίτης χώρας ως αιτούντα διεθνή προστασία που υποβάλλει αίτηση για πρώτη φορά, ανεξαρτήτως της προστασίας που του έχει ήδη χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος. Προκειμένου να μην απολέσει το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32 την πρακτική αποτελεσματικότητά του, το γεγονός της προηγούμενης αναγνώρισης της διεθνούς προστασίας από ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εξέτασης της αίτησης επί της ουσίας.

- 24 Εντούτοις, υπέρ του δεσμευτικού χαρακτήρα της χορήγησης του καθεστώτος πρόσφυγα συνηγορεί, ενδεχομένως, το ότι η άρνηση της εν λόγω έννομης συνέπειας θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια την καταστράτηγηση των ειδικών κανόνων σχετικά με την παύση, τον αποκλεισμό και την ανάκληση του καθεστώτος του πρόσφυγα, που περιλαμβάνονται στα άρθρα 11, 12 και 14 της οδηγίας 2011/95. Ωστόσο, το ότι τέτοιος κίνδυνος καταστράτηγησης δεν υφίσταται φαίνεται να προκύπτει από το ότι η επίμαχη διαδικασία ασύλου δεν αφορά την παύση ή την ανάκληση καθεστώτος πρόσφυγα που χορηγήθηκε στο πρώτο κράτος μέλος, αλλά τη δυνατότητα ενός αιτούντος άσυλο να τύχει, επιπλέον του καθεστώτος του πρόσφυγα που του έχει χορηγηθεί ήδη στο πρώτο κράτος μέλος, περαιτέρω προστασίας, συμπεριλαμβανομένων των δικαιωμάτων που απορρέουν από την προστασία αυτή, στο κράτος μέλος διενέργειας του δεύτερου ελέγχου.

Η μέχρι τούδε νομολογία του Δικαστηρίου

- 25 Το αιτούν δικαστήριο δεν έχει πεισθεί ότι από τη μέχρι τούδε νομολογία του Δικαστηρίου μπορεί να συναχθεί με βεβαιότητα απάντηση στο τιθέμενο ζήτημα σχετικά με τον δεσμευτικό χαρακτήρα, είτε προς τη μία είτε προς την άλλη κατεύθυνση. Η διάταξη της 13ης Νοεμβρίου 2019, Hamed και Omar (C-540/17 και C-541/17, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:964), δεν περιέχει αρκούντως σαφείς κρίσεις σχετικά με τον δέοντα τρόπο διεξαγωγής της νέας διαδικασίας ασύλου.
- 26 Στη σκέψη 42 της εν λόγω διάταξης, το Δικαστήριο επισημαίνει, κατά λέξη, τα εξής: «Επιπλέον, όπως προκύπτει από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, το γερμανικό δίκαιο παρέχει μεν ορισμένη προστασία στον αιτούντα ο οποίος, λόγω του σοβαρού κινδύνου να υποστεί, στο κράτος μέλος που του έχει ήδη χορηγήσει το καθεστώς του πρόσφυγα, απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση κατά παράβαση του άρθρου 4 του Χάρτη, δεν μπορεί να επιστρέψει στο κράτος αυτό· ωστόσο, το δίκαιο αυτό δεν προβλέπει την αναγνώριση του εν λόγω καθεστώτος και τη χορήγηση των σχετικών δικαιωμάτων και εντός της Γερμανίας χωρίς τη διεξαγωγή νέας διαδικασίας.»
- 27 Αφενός, το ότι το Δικαστήριο αναφέρεται σε «νέα» διαδικασία ασύλου συνηγορεί υπέρ της διενέργειας της εξέτασης κατ' ελεύθερη κρίση. Αφετέρου, στη συνέχεια της προπαρατεθείσας περιόδου, το Δικαστήριο επικεντρώνεται στα δικαιώματα τα

οποία συνεπάγεται το καθεστώς του πρόσφυγα, ήτοι στις έννομες συνέπειες της αναγνώρισης. Η εν λόγω διαπίστωση του Δικαστηρίου θα μπορούσε, επίσης, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η πρώτη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα από κράτος μέλος έχει δεσμευτικό χαρακτήρα για τα άλλα κράτη μέλη.

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ